

6 maart 2010



*Lieve Happy,*

*Wat lijkt het lang geleden dat je in ons leven kwam.*

*We hadden erg naar je uitgezien.*

*Al die weken achtereen op bezoek bij Angela,*

*Kijken naar jou en je broertjes en zusjes.*

*We hadden je al op het oog, jij met je schattige kopje.*

*Je was toen al zo knap, een echt papa's kindje.*

*Voorop lopen deed je als de beste, niemand kon jou inhalen.*

*Een echte vent in het nest, de meest wijze.*

*Je heette toen "Gijsje".*

*Thuis maakten we alvast je eigen plek gereed,*

*Het hele tuinhuisje stond tot je beschikking.*

*We maakten een gat in de wand naar de veranda,*

*En je kreeg je eigen naambord.*

*"Happy" zou je gaan heten, Happy nr. 7.*

*Voor ons zo'n betekenisvolle naam.*

*Toen je 8 weken oud was reden we met je naar huis*

*So trots, onze eerste berner.*

*We zetten je uit de auto op de oprit.*

*Je eerste stapjes bij ons, nog wat onwennig in je nieuwe omgeving,*

*Maar al snel vertrouwd en onderzoekend.*

*Het zou jouw territorium zijn en blijven.*

We hadden een nieuwe bestemming in ons leven.  
We namen je overal mee naartoe, wat maakte je toen al veel mee.  
Zwemmen, paarden, koeien, het verkeer, de kermis, het water,  
de kinderspeeltuin, andere hondjes, de trein, de dierentuin, het vliegveld.  
Je was nergens van onder de indruk, je was zo'n gemakkelijke pup.

Maar als jij dacht "genoeg is genoeg" gooide je je kont tegen de krib  
En ging onder de eerste de beste auto in de schaduw liggen.  
We konden doen wat we wilden, je was niet meer vooruit te krijgen.  
Wel heel Happy eigen, nu we er zo aan terugdenken.  
Die karakteristieke blik in je ogen zou nooit meer veranderen.

Met jou in huis kreeg ons leven een andere wending.  
Het werk kwam op de tweede plaats, we gingen er vaak op uit.  
Jij was onze inspiratie, ons doel, het middelpunt van ons leven.  
We hebben die zomer meer terrasjes gezien dan ooit tevoren.  
Iedereen vond je onder de tafel of achter de stoel.  
Knuffelen, knuffelen en nog eens knuffelen, "oh, wat is ie lief."  
Iedereen vond jou zo schattig en knap, en wij natuurlijk trots.

Thuis groeide je op tussen al onze beesten.  
Je vond het nooit vreemd om tussen de kippen, ganzen,  
Cavia's en konijnen rond te lopen  
Toen je eenmaal ontdekte dat je erachteraan kon rennen  
Was dat een nieuwe sport, maar je deed ze nooit pijn.

Kuuske, ons hangbuikswijn, was jouw grote dikke vriend.  
Jullie konden wien samen snuffelen over de grond  
Op zoek naar iets eetbaars.  
Je kwam op je korte pootjes niet verder dan tot het midden van zijn buik.

*Al heel snel kreeg je van het baasje je eigen hondenkar  
Nog klein en heel licht, om alvast te proberen, compleet met toeter.*

*We wilden je iets van je "roots" meegeven.  
Het tuigje vond je niks, maar je leerde snel.  
Het was schattig jou als pup voor zo'n kar te zien.*

*Je was veel in de tuin bij ons, waar wij waren, was jij ook.*

*Je zocht je eigen plekje onder de struiken  
Maar hield heel goed in de gaten waar wij waren.  
Je ging mee achter in de aanhanger van de grasmaaier.*

*Natuurlijk ben je ook mee op de hondenschool geweest,*

*Je vrouwtje heeft nogal wat afgevloekt,  
Als de ene na de andere oefening weer niet lukte.  
Jouw oortjes zaten nogal eens dicht  
En de vriendjes om je heen vond je veel leuker.*

*Je puberteit was voor ons nog veel spannender.  
Je wilde de eerste zijn, de beste en dat ging niet altijd zonder kleerscheuren.*

*De hormonen begonnen op te spelen,  
En ons geduld werd toen vaak op de proef gesteld.*

*Maar daar groeide je gelukkig overheen.  
Na drie falende examens en dagen trainen in een drukke omgeving  
Beheerste je eindelijk de oefening 3 minuten liggen en blijven.  
Verrassend genoeg werd je zelfs een van de beste cursisten op school.  
Al ging het allemaal in een typisch Berner tempo.*

*En toen, op een leeftijd van 9 maanden, werd je ineens heel erg ziek.*

*Je liep mank en je was heel erg beroerd.  
Voor het eerst werden er foto's gemaakt van je poten en je rug  
Maar we hebben nooit kunnen ontdekken wat het was.*

Je knapte op en je uitgevallen vacht groeide snel weer aan  
Je werd alsmaar mooier en mooier.  
Een hele knappe vent met een wijze kop  
En die sprekende bruine ogen van je.

Net na jouw 1e levensjaar werd je weer ziek, heel ziek.  
Een plek op je wang die steeds groter werd. Een hotspot, wisten wij veel.  
Elke dag werd je beroerder, je kreeg hoge koorts en ijfde.  
We vreesden zelfs voor jouw leven.  
Je kreeg elke dag een andere antibiotica en uiteindelijk prednison.  
En je kwam er weer bovenop, gelukkig, het heeft ons veel geleerd.

Dat eerste jaar hebben we al veel Bernerwandelingen bijgewoond.  
Je maakte kennis met de zee, festivals, evenementen, parken.  
Iedere week een koekje halen bij de Boerenbond (Welkoop).  
Jouw socialisatie is eigenlijk nooit gestopt en je was overal zo gemakkelijk.  
Jij was de reden voor ons om erop uit te gaan.

En toch werd je wat eenzaam, je zocht een maatje.  
Na goed beraad hebben we besloten voor jou een zusje erbij te nemen.  
Toen je ruim een jaar was, kwam Jolly in je leven.  
Dezelfde uitstraling, dezelfde trekjes, dezelfde papa.  
In het begin moest je niets van haar weten, wat een eng pupje.

Maar jouw hart smolt al snel voor haar,  
En jullie konden uren in het hooi zij aan zij liggen spelen.  
Jij werd Jolly's voorbeeld, we hoefden haar weinig zelf te leren.

De geschiedenis herhaalde zich,  
En nu gingen we er met jullie allebei op uit.  
Jullie kameraadschap was onverbreekelijk  
Het was prachtig jullie zij aan zij te zien liggen,  
Als echte vrienden, zielsverwanten.

We waren zo trots met jullie aan onze zijde.  
Complimenten te over, jij en Jolly waren prachtige berners.  
Jullie karakters en jullie uiterlijk, ze smolten ieders hart.

We zijn diverse keren met jullie op wintersportvakantie geweest.  
Heerlijk in de sneeuw, dat vonden jullie zo fijn.  
Jullie hoorden daar thuis, in die witte wereld.  
We hebben veel samen gewandeld daar, genietend van elkaar.

Jaren gingen voorbij en de eerste Berner Logees kwamen.  
Jij, als roedelleider, maakte uit wie er op jouw terrein mocht komen.  
Stond het je niet aan, dan liet je dat ook duidelijk merken.  
We hebben hier zelfs onze logeervoorwaarden op aangepast.

Die eerste jaren waren druk en we merkten dat je dat niet altijd fijn vond.  
Je ging in een hoekje liggen om alles in de gaten te houden.  
Maar was verontwaardigd dat wij de aandacht met anderen deelden.  
Ik heb toen bewust tijd voor jou en voor Jolly vrijgemaakt.  
"Happy time", noemde ik dat, even tijd voor onze schatten.

Naarmate de maanden en de jaren verstreken  
Legde je je er steeds meer bij neer dat er andere honden om je heen waren.  
Je ging wel altijd mee wandelen maar ging je eigen gang.  
Met één oog op mij gericht, hield je goed in de gaten wat ik deed.

Eind 2004 scheurde Jolly achter elkaar haar kruisbanden in beide knieën.  
Na haar operaties lag je weken achter elkaar bij haar in de buurt  
Of dat nou binnen was of buiten, ontroerend om te zien.  
Jolly zou helaas nooit meer de oude worden,  
En overleed plotseling in juni 2007, je was weer alleen.

En toen, in april 2008, op die dag dat ik met je alleen aan het wandelen was

Wou ik een foto maken van jou staand in het water.

Het zonnetje kwam door, de foto heb ik niet meer kunnen maken,

Ik brak mijn been daar aan de waterkant.

Ik heb je bij me geroepen en je bleef zo netjes en rustig naast me zitten

Totdat er hulp kwam. Je hebt me toen heel goed beschermd.

In de maanden daarna heb ik niet met je kunnen wandelen

En je werd stijver en stijver van het hele dagen liggen.

Dat was duidelijk niet goed voor je en je begon daarna moeilijker te lopen.

Je werd verdacht van artrose en kreeg daarvoor medicijnen.

Het hielp iets maar je bleef steeds verder achter met de wandelingen.

In september 2008 kreeg je er een nieuwe oude vriendin bij, Bora.

Je kende haar al van vroeger. De band, die jij met Jolly had, zou zij niet vervangen maar Bora was voor jou eerder een maatje.

Jullie hadden aan twee blikken genoeg

Om elkaar te zeggen wat gezegd moest worden.

Ook Bora scheurde haar kruisband

En we waren even bang dat ze niet meer voldoende zou kunnen lopen.

Maar wonderbaarlijk genoeg, herstelde ze zich,

En kon ik weer met jullie allebei gaan wandelen.

Inmiddels was jullie tempo hetzelfde geworden.

Vlot ging het niet meer en de blik in je ogen verraadde meer.

Ik paste het tempo van de wandelingen van de logees

Aan aan die van jullie, lekker op ons gemak.

Jij liep steeds een eind achter en ik moest je aansporen om te volgen.

Dat ging elke keer moeilijker.

Het liep terug van drie wandelingen op een dag  
Naar twee, en uiteindelijk met moeite, naar eentje.  
Een klein stukje, een klein ommetje,  
Maar meestal gooide je na een paar meters de rem erop,  
Zoals je ook als pup al deed.  
Het liefst draaide je om en ging binnen weer op je plekje liggen.  
We merkten dat de jaren begonnen mee te tellen.

Vanaf midden januari ging het verder bergafwaarts met je.  
Je eetlust werd minder en uiteindelijk liet je ook je brokken staan.  
Half februari zijn we met jou nog een weekend naar Düsseldorf geweest.  
In het hotel stal je de harten van de crew van Delta airlines.  
Maar we zagen aan je dat je niet lekker in je vel zat.  
De tweede dag wou je niet eens meer mee gaan wandelen.  
Je ging op de trap van het hotel liggen en verzette geen stap meer.

Toen we weer thuis waren ging het nog slechter.  
Eten ging maar mondjesmaat.  
Dachten we dat we weer iets gevonden hadden,  
Dan at je het 1 keertje en daarna weer niet.  
We hebben al je lekkernijen uit de winkel gehaald  
Maar zelfs pannenkoeken en vanillepudding wou je niet meer.

Er waren enkele momenten die ons nog hoop gaven,  
Toen je enthousiast reageerde op de clicker  
Waarmee we zoveel spelletjes met jou hadden gedaan.  
De oefeningen deed je nog wel trouw  
Maar de beloning hoefde je niet meer.

We zijn in een laatste wanhoopsdaad nog naar een andere kliniek geweest.  
Ze hebben onder narcose je hele bek en keel nagekeken.  
Jouw tanden waren tenslotte niet je sterkste punt.  
Maar ze konden niets vinden, ook niet aan je buik.

Je nierwaardes waren wel al verhoogd,  
misschien als gevolg van het gebruik van de pijnstillers.  
De bloedwaardes toonden ook aan dat je uitdrogingsverschijnselen had.  
Met een doosje medicijnen zijn we naar huis gegaan.

De volgende dag gingen de pilletjes erin en warempel,  
je at weer kleine hapjes. Eventjes hoop.  
Maar die vervloog snel de dag erna toen je helemaal niets meer aannam.  
Medicijnen konden we je niet geven op een lege maag.  
Je was onrustig en kon moeilijk liggen, je lichaam was koud.  
En het besef kwam dat het wel eens jouw tijd kon zijn.

Ik had zo gehoopt dat je na deze lange winter de zon nog kon zien schijnen  
En dat was ook zo. Fris was het wel, maar dat vond je fijn.  
Ik heb je die middag mee uit wandelen genomen  
En heb nog een paar mooie foto's van je gemaakt.  
Je stond daar zo statig, maar zo moe, met die lege blik in je ogen  
En met je neus in de wind, de geuren op te snuiven.

Je ging in het gras liggen, legde je kop op je poten, en sloot je ogen.  
Voor mij was het duidelijk, je wilde niet meer. Het was genoeg.  
Ik heb je toen gezegd dat ik het goed vond dat je mocht gaan.  
We liepen terug naar de auto en voor het eerst in lange tijd, liep je voorop.  
Je sjokte over het pad, niet helemaal zeker op je poten,  
Halverwege stond je stil, keek nog een keertje om naar mij, en liep toen door.  
Het was goed zo, we hadden er allebei vrede mee.

De volgende ochtend hebben ik en je baasjes besloten  
Dat we geen verdere onderzoeken meer wilden doen.  
Ons gevoel zei ons al langere tijd dat er iets met je gebeurde  
Al zullen we nooit zeker weten wat.  
Dat het toch kanker zou kunnen zijn, ligt zwaar in het vermoeden.

We hebben een afspraak gemaakt voor 's middags om je te laten gaan.  
Je vrouwtje heeft die ochtend nog met jou in de auto rondgereden  
En je alle plekje's laten zien, waar je zo graag was.  
Je bent nog als afscheid bij je vriendin Esther geweest  
voor wie deze gebeurtenis een jaar geleden maar al te bekend voorkwam.  
Jouw komst was haar mooiste verjaardagskado.

Kort voordat we vertrokken had je door dat er iets stond te gebeuren.  
Je hebt de krant gehaald, zoals je dat elke morgen deed.  
Vol overgave, nog 1 keertje.  
Toen we zeiden "gaat ie mee?" kwispelde je vrolijk.  
Je bracht de riem in je bek naar het baasje, voor je laatste reis.

Je sprong in de auto, de klep ging dicht,  
en we reden langs ons huis, de laatste keer.  
Je ging rechtop zitten want je wilde zien  
Of je vriendje aan het eind van de straat,  
Met wie ze nog zo graag een keertje geknokt had,  
Wel achter het gaas stond te blaffen, dat was niet zo.  
Toen we het pad af waren, ging je rustig liggen.  
Het zonnetje scheen door het raam.

We hebben de auto bij de dierenarts geparkeerd  
En hebben de achterklep open gedaan.  
Niet beter wetende dan dat we gingen wandelen  
Wilde je uit de auto.  
Maar we hebben je gezegd dat dat niet meer hoefde.  
Je ging rustig liggen en keek met een vermoeide blik  
Naar iedereen die voorbij kwam.

De dierenarts kwam met de eerste spuit voor in je bil  
Om je suf te maken. Je vond het allemaal prima.  
Heel langzaam deed je je ogen dicht  
Maar bij het roepen van je naam, deed je je droopy ogen even open.

Je was heel kalm, heel relaxed, je was er klaar voor.  
We hebben je nog even geaaid en toen kwam de dierenarts met de roze spuit.  
Die ging langzaam in je poot en al na enkele seconden ademde je niet meer.  
Je was vertrokken voor je reis naar elders.  
Toen we je aankeken, was het alsof je in een diepe slaap was.  
We hadden er allemaal vrede mee.

We hebben je mee naar huis genomen.  
Bora heeft voorzichtig aan je gesnuffeld  
Maar het was niet meer de Happy die ze kende.  
We hebben haar in de auto gelaten  
En ze heeft nog even zij aan zij naast je gelegen.  
Ook voor haar was het goed.

Daarna hebben we je naast Jolly begraven.  
Je eigen plekje in die tuin waar je zo graag was.  
Je bent weer thuis jongen, bij ons, en dat voelt goed.

Het is anders in huis zo zonder jou.  
Je hebt een grote stempel op ons leven gedrukt  
En je zult altijd in onze herinnering blijven  
Als een speciale prachtig mooie stoere vent.

Dag manneke.

Phil

